

செட்டை கழற்றிய நூல்கள்

ரவி

செட்டை கழற்றிய நாங்கள்

ரவி (பால மோகன்)

விடியல் பதிப்பகம்

CHEDDAI KALATTIYA NAANGAL

(C) Author

Ravi (*Swiss*)

First Edition : 1995 December

Published by :

Vidiyal Pathippagam

3 Mariamman Kovil Street

Uppilpalayam

Coimbatore- 641 015

Layout : Ravi (Swiss)

Price : Rs. 15.-

Printed at : Mano Offset

Madras - 600 005

என்குரை :

இது எனது முதல் கவிதைத் தொகுதி. சுமார் 5 ஆண்டுகால இடைவெளிக்குள்ளான கவிதைகள் இவை. கடந்தகால கசப்பான சமூக அனுபவங்கள் - இதன் தாக்கங்கள், வேரறுந்த இன்றைய அகதிவாழ்வு என்பன உணர்வு நிலையில் - இந் நிலைமையிலுள்ள எல்லோரையும் போலவே - என்னைப் பாதிக்கிறது. இவற்றை கவிதையில் பதிவுசெய்வது திருப்தி தருகிறது.

நாம் புகுந்த நாடுகளின் - இணக்கத்தன்மை (flexible) அற்ற இறுகிப்போன - சிவில் சமூகம், இதன் மனோபாவங்கள் (முக்கியமாக உடல் நிறத்திலிருந்து வாழ்க்கைமுறைவரை எல்லாவற்றையுமே தம்மை standard form இல் வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களை அணுகும் போக்கு), நிற்பேதம், 3ம் உலக நாடுகள் சம்பந்தமான இச் சமூகத்தின் கருத்தியல்கள், தொடர்புச் சாதனங்களின் பிரச்சாரங்கள், கலாச்சார முரண்பாடுகள்,

காலநிலைத் தாக்கங்கள் என்பன பற்றிய புரிதல்கள் பெறாத/பெறச் சாத்தியமில்லாத நிலையிலுள்ள எவரும் புலம்பெயர்ந்தோரின் உணர்வுநிலைப் பாதிப்பை புரிந்துகொள்வது இலகுவானதல்ல. வெறும் பொருளாதார ரீதியிலான ஒப்பீடுகளும், இந்த வாழ்வியலின் அடிப்படைத் தேவைகளை சொந்த நாட்டின் ஆடம்பர வசதிகளோடு பொருத்திப் பார்க்கும் பார்வையும் சேர்ந்து இவற்றைத் தாண்டி புலம்பெயர்ந்தோரின் மனநிலைகளைப் புரிந்து கொள்ளவிடாமல் தடுத்துவிடுகிறது. (இது பாதுகாப்புப் பற்றிய ஒப்பீடு என்பது நியாயமானதுதான் என்பதை மறுப்பதென்பதாகாது.)

கூட்டு வாழ்க்கை முறையில் வளர்ந்த நாம் இந்த புலம்பெயர் நாடுகளின் சமூகங்களோடு ஒட்டவும் முடியாமல் வெட்டவும் முடியாமல் அவதியும் மனநிலை சொற்களுக்கு அப்பாற்பட்டவை. இந்த 'நிழலின்' கீழ் பிறந்த கவிதைகளே இங்கு தொகுதி சேர்ந்துள்ளன. ஆனாலும் இது ஒரு தனிமனிதனின் அனுபவம் என்ற எல்லையைத் தாண்டி ஒரு சமூக அனுபவம் என்ற கோட்டை எட்டினால் மட்டுமே இக் கவிதைத் தொகுதிக்கு ஒரு அர்த்தம் இருக்க முடியும். முடியாதபோது பத்தோடு பதினொன்றாக மறைந்து போவதை நான் ஜீரணித்தேதான் வேண்டும்.

உணர்வுநிலையிலிருந்து பிறப்பது கவிதையின் உள்ளடக்கமாய் பரிணமிக்கும்போதும், அதை கவிதையாகப் 'பண்ணுவதற்கு' (உருவம்) தொடர்ந்த பயிற்சி தேவைப்படுகிறது. தொடர்ச்சியான விடாப்பிடியான பயிற்சியின்மை எனது பிரதான குறைபாடு. இந்த ஐரோப்பிய இயந்திர வாழ்வு ஓரளவு அதற்குக் காரணமாக இருக்கும் அதே நேரம், இக் கவிதைகளைத் தொகுதியாக்கும் வசதியினை அதனுடே நான் பெற்றுக் கொண்டு பயன்படுத்தியுமிருக்கிறேன் என்பதையும் இங்கு சொல்லித்தானாக வேண்டும். வசதிகளை தகுதிகளாக்கும்

போக்கில் இதுவும் ஒன்றாகிவிடுமோ என்ற ஓர் அச்சம் என்னிடம் இருக்கவே செய்கிறது. இக் கவிதைகள் பற்றி என்னளவில் திருப்தி இருப்பினும், வெளியிலிருந்து அதன்மீதான பார்வை என்ன என்பது பற்றி எந்த மதிப்பீடும் இல்லாதபோது, அதுவே அச்சத்துக்கான காரணமாகி விடுகிறது.

கவிஞனின் உணர்வுநிலை உயர்ந்தது. அதை அர்த்தப்படுத்துவதற்கு வாழ்வியல் விதிமுறைகள் மீதான புரிதல்கள், தேவையாயின் அதன்மீதான தாக்குதல்கள் கூடத் தேவை. ஆதிக்க சக்திகள் மற்றும் அதன் நிறுவனங்களால் (அரசு, மதம், குடும்பம், பாடசாலை...) கட்டமைக்கப்பட்ட கருத்தியல்கள் / புனைவுகள் மற்றும் வாழ்வியல் விதிமுறைகள் எல்லாவற்றையும் இயல்பானது என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒருவனின் உணர்வுநிலை கவலையையும் விரக்தியையும் தாண்டிவிடப் போவதில்லை. எனது கவிதைகளும் இவற்றை முழுமையாய்த் தாண்டியதாயில்லை.

இறுதியாக,

- இந்தத் தொகுப்பினை வெளிடுவதில் ஆரம்பம்முதல் இறுதிவரை உற்சாகம் தந்ததோடு, இதை வெளியிட முன்வந்த நண்பர் சீவா (விடியல் பதிப்பகம்) தொகுப்போடு நினைவுகூரப்பட வேண்டியவர்.
- இவற்றிலுள்ள பெரும்பாலான கவிதைகள் மனிதம் இதழிலும் அவ்வப்போது சில சரிநீகர், தூண்டில், சக்தி, சமர் இதழ்களிலும் பிரசுரமானவை என்பது நட்புடன் நினைவுகூரப்பட வேண்டியது.

~ ரவி (பாலமோகன்)~

சுவிஸ், 1.12.1995

புலம்பெயர்ந்த வாழ்வும் புலம்பெயராத நிலைவுகளும்

இன்பமும் துன்பமும், இணைந்ததுதான் வாழ்க்கை என உலகியல் வழக்கில் சொல்வதுண்டு. இதன் அடிப்படையில் சோகம் x மகிழ்ச்சி; வேதனை x சுகம்; போர் x அமைதி என்றெல்லாம் இருமைகளை வகுத்துக் கொண்டு அதனடியாக உலக அனுபவங்களை எதிர்கொள்வது மானுட இயல்பு.

இந்த இருமைகளைத் தாண்டி இன்பமும் துன்பமும் கலந்த ஒரு நிலையையும் மேலைத் தத்துவ-இலக்கிய மரபுகள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளன. Sublime, Masochism என்றெல்லாம் அவை தத்துவ ரீதியாகவும், இலக்கிய ரீதியாகவும் விளக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

இன்பம், துன்பம் இரண்டும் கலந்த நிலை இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட மூன்றாவது நிலை ஏதுமுண்டா? உண்டு என்றார் நமது பாரதி. “தோன்றியழிவது வாழ்க்கை - இதில் துன்பத் தோடின்பம் வெறுமை என்றோதும் மூன்றில்.....” எனச் செல்கிறது அவர் வாக்கு.

வெறுமை என்பதென்ன?

இன்பத்தை அனுபவிக்கலாம்; நம்பிக்கைகளையும் இலட்சியங்களையும் நெஞ்சில் ஏந்தித் துன்பத்தைச் சகிக்கலாம்.

வெறுமையை எப்படி எதிர்கொள்வது?

இன்று ஈழத் தமிழன் எதிர்நோக்கும் கேள்வி இது. அவனது இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் அனைத்திலும் அடிநாதமாய் இந்தக் கேள்வி இழையோடுகிறது.

♣

சூரியக் கதிர்களையும் சுதந்திரக் காற்றையும் சுவைக்க முடியாமல் பதுங்கு குழிகளில் கழிகிறது அவர்களின் காலங்கள். போர்நிறுத்தம் ஏற்பட்ட பிறகு, செல்லடிகள் நின்றபிறகு சற்றே வெளியே வர முடியுந்தானே?

வெளியே வந்து...?

அமைதிக் காலம் என இதைச் சொல்லமுடியுமா?

இரண்டு கால்களையும் இந்த மண்ணில் பதித்து இரண்டு கைகளையும் விண்ணில் உயர்த்தி விரும்பிய பாடலை இசைக்க முடியுமா?

பசியோடு வாழ்வதெப்படி? செல்லடிக்குத் தப்புவதெப்படி? என்று மட்டும் அறிந்து கொண்டு இந்த வாழ்க்கையை ஓட்டிவிட முடியாது. அதைவிட முக்கியமாய், ஊமையாய் வாழ்வதெப்படி என நீ தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும்.

கதறியழ மட்டுமல்ல காதலிக்கவும் நீ அனுமதி வாங்க வேண்டும். ஆயுதங்கள் அனுமதிக்காத உறவை நீ வாழ்ந்தனுபவிக்க முடியாது. இது அமைதிக் காலமல்ல, ஆயுதங்களின் காலம். மரங்களின் நிழல்களும் துவக்கு களுடன் அசையும் இந்த விடியல் ஊமைவிடியல்.

♣

அகதி வாழ்க்கையேனும் அமைதியைத் தந்ததா? வெள்ளைத் தோலில் துருத்திய விழிகள் வெறுப்பை உமிழ்ந்தன. அவர்களின் சுகங்களில் பங்குபோட வந்த சுவைகள் நாம். அவர்களின் தூய்மையை அழிக்க வந்த அழுக்குகள் நாம்.

“கருப்பா நீ திருடன்!”

“தமிலன்... றவுஸ்!”

என்ற குரல்கள் ஒலிக்கின்றன.

எனது மண்ணின் காற்று புழுதியைச் சுமந்ததுதான். எனினும் எங்கள் மண்ணில் அதனை நாங்கள் சுதந்திரமாய்

அனுபவித்தோம். ஆனால் இந்த அந்நிய மண்ணில் உமிழ்நீரைத் துப்புவதற்கும் எங்களுக்கு உரிமையில்லை; தயங்கித் தயங்கித்தான் அக்கம் பக்கம் பார்த்துத்தான் உமிழ வேண்டியிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு கணமும் அகதியாய் உணரும் இந்த வாழ்க்கை.....!

♣

டெலிபோன் மணி ஓசையின் மூலம் ஆறாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் நீளும் குடும்பச் சுமையின் கரங்கள் அவர்களின் மாலைப் பொழுதுகளை வீணடிக்கின்றன. ஒழுக்க வாதம் பேசும் கலாச்சாரக் கனவான்கள் இங்கு வந்தும் தமது கண்காணிப்பு வலைகளை எங்கும் படர விடுகின்றனர். இந்த உடலின் உறுப்புக்களையே என்னிடமிருந்து அந்நியமாக்கிவிட்ட மரபின் பார்வைகளைச் சுவீகரித்துக் கொண்டு இந்த உணர்வுகளையும் அந்நியமாக்கும் முயற்சிகள் தொடர்கின்றன.

ஆக....

இந்த உடல் உயிருக்கும், உயிர் உடலுக்கும் சுமையாகிப் போன வாழ்க்கையைத்தான் அவர்கள் வாழ்ந்து தீர வேண்டியிருக்கிறது. சவம் ஒன்றைக் காவிச் செல்வதைப் போல சொந்த உடலையே சுமந்து செல்ல வேண்டிய அவலம்! துயரம்.

எனக்கு வேண்டியது ஒரு அமைதியான இரவு.... கலைக்கப்படாத தூக்கம் என இவர்கள் கவிதைகள் குரலெழுப்புகின்றன.

பற்றிக் கொள்ள எதுவும் பாக்கியில்லை. எல்லாம் தகர்ந்து போய் விட்டன. எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை வைத்து இயங்க எந்தப் பற்றுக்கோடும் தென்படவில்லை. சுமையாய்ப் போன இந்த நிகழைக் கழிக்க ஒரே வழி.....

சென்றழிந்ந காலங்கள் பற்றி ஏக்கம்!
சொந்த மண்ணின் நினைவுகள்!
சிறுவயதுக் கனவுகள்!
புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்த போதும் புலம் பெயரா
நினைவுகள்!

இந்த நியதியிலிருந்து பாலமோகனும் தப்பவில்லை.
இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும் இந்தச்
சூழலின் இறுக்கத்தை உணர்த்துகின்றன.

♣

மனித மனத்தை ஒரு ஆவணக் காப்பகத்திற்கு
ஒப்பிடுவார்கள். தொல் பதிவுகள் பல்வேறு வடிவங்களில்
அதில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அகதி மனிதனின் இந்தப்
பதிவுகள் அவனது சொந்த மண்ணையும் சொந்த மரபுகளை
யும் சார்ந்திருக்கின்றன. ஆனால் அவன் எதிர்கொள்ளும்
அனுபவங்கள் முற்றிலும் வேறுபட்டு அமைகின்றன. இது
அவனிடம் ஒரு பிளவுண்ட மனநிலையைத் தோற்று
விக்கின்றது. இன்றைய சூழலில் இத்தகைய பிளவுண்ட
மனநிலையே கவிதைக்கான, இலக்கியத்திற்கான களமாய்
இருக்கமுடியும் எனச் சொல்கிறார்கள் நவீன சிந்தனை
யாளர்கள். நேற்று, இன்று, நாளை என்கிற வரிசைப்பாடு
களெல்லாம் குழம்பிப் போன, முழுமைகள் சிதறிப்போன,
ஆளுமைகள் தகர்ந்துபோன இந்தச் சூழலை இலக்கிய
விளைவுக்குட்படுத்த இந்தப் பிளவுண்ட மனநிலையை
லாபகரமாகப் பயன்படுத்த முடியும். அகதி வாழ்வு வாழும்
கறுப்பின எழுத்தாளர்கள் பலர் இதனைச் சாதித்து
வருகின்றனர்.

அகதி வாழ்வு வாழ்கிற நமது ஈழத் தோழர்கள் இப்படிப்
பிளவுண்ட மனநிலையை இலக்கிய உற்பத்திக்குப்
பயன்படுத்துவது என்பதைவிட, இந்த மனநிலையிலிருந்து
தப்பவே முயற்சிக்கின்றனர். இதன் விளைவே எல்லாக்

கவிதைகளும் பழமை ஏக்கங்களில் தேங்கி விடுவது. சேரன் தோற்றுவித்த கவிதைப் பாணிக்குள் சுழன்று சுழன்று நின்றிடுவது. அந்நிய மண்ணில் எதிர்கொண்ட வழமையான அனுபவங்களில் மிகச் சிலவே கவிதைகளாகவும் கதைகளாகவும் பதிவாகியுள்ளன. வெள்ளைத் தோலர்கள் எல்லோருமே மழித்த தலையும் லெதர் ஜாக்கெட்டும் வெறுப்பை உமிழும் கண்களுமாய் அலைவதில்லை. அகதிகளை வேளியேற்றும் சட்டங்களையும் அதனை நிறைவேற்றத் துடிக்கும் அரசதிகாரத்தையும் மீறி அகதிகளுக்கு அவ்வப்போது பாதுகாப்பு அளிக்கிற எதிர்க்கலாச்சாரக் குழுக்கள் பற்றியும் செய்திகள் எப்போதேனும் வந்து கொண்டொளிர்க்கின்றன. எதிர்காலத்தில் நமது தோழர்கள் இவர்களோடு இணைந்து செயல்படும் வாய்ப்புக்கள் கூடுதலாகும் என்றே நான் எதிர்பார்க்கின்றேன். இதன் சாத்தியங்கள் அதிகரிக்கும்போது புலம்பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தில் இன்னொரு பரிமாணம் கூடும்.

உ

தோழர் பாலமோகன் இந்த ஈழத் தலைமுறையின் ஒரு வகைமாதிரியான பிரதிநிதி. எல்லாத் துயரங்களையும் எல்லா அனுபவங்களையும் எதிர்கொண்டவர். எஸ்விட்சர்லாந்திலிருந்து வெளிவந்த சிறந்த இதழான 'மனிதம்' இதழில் பங்குபெற்றவர். அவரது அகதி வாழ்வனுபவங்களை இந்தத் தொகுப்பு பதிவு செய்கின்றது.

— அ.மார்க்ஸ்

டிசம்பர் 1995,

31 சேவியர் நகர்,

தஞ்சாவூர் - 613001.

பக்.

- 35 **புழுதி இறங்காத காற்று**
37 **காத்திருப்பு**
39 **பிரசவிப்புகள்**
41 **அம்மாவுக்கு....**
43 **செட்டை கழற்றிய நாங்கள்**
45 **நண்பிக்கு**
47 **புலம்பெயராக் கனவுகள்**
50 **இனி ஒரு முளை செய்யோம்**
அதை எந்த நாளும் காப்போம்
52 **நிகழ்வுகளும் நிகழ்த்துதலும்**
55 **யாரொடு நோக.....**
58 **புதிய உலகம்**
61 **இன்னொரு அவனும்**
அதே அவனும்
64 **ஒரு பழைய மாணவன் அறிக்கை**
68 **காணிக்கை**

	101
மகாபாரத காவியம்	102
மகாபாரத காவியம்	103
மகாபாரத காவியம்	104
மகாபாரத காவியம்	105
மகாபாரத காவியம்	106
மகாபாரத காவியம்	107
மகாபாரத காவியம்	108
மகாபாரத காவியம்	109
மகாபாரத காவியம்	110
மகாபாரத காவியம்	111
மகாபாரத காவியம்	112
மகாபாரத காவியம்	113
மகாபாரத காவியம்	114
மகாபாரத காவியம்	115
மகாபாரத காவியம்	116
மகாபாரத காவியம்	117
மகாபாரத காவியம்	118
மகாபாரத காவியம்	119
மகாபாரத காவியம்	120
மகாபாரத காவியம்	121
மகாபாரத காவியம்	122
மகாபாரத காவியம்	123
மகாபாரத காவியம்	124
மகாபாரத காவியம்	125
மகாபாரத காவியம்	126
மகாபாரத காவியம்	127
மகாபாரத காவியம்	128
மகாபாரத காவியம்	129
மகாபாரத காவியம்	130
மகாபாரத காவியம்	131
மகாபாரத காவியம்	132
மகாபாரத காவியம்	133
மகாபாரத காவியம்	134
மகாபாரத காவியம்	135
மகாபாரத காவியம்	136
மகாபாரத காவியம்	137
மகாபாரத காவியம்	138
மகாபாரத காவியம்	139
மகாபாரத காவியம்	140
மகாபாரத காவியம்	141
மகாபாரத காவியம்	142
மகாபாரத காவியம்	143
மகாபாரத காவியம்	144
மகாபாரத காவியம்	145
மகாபாரத காவியம்	146
மகாபாரத காவியம்	147
மகாபாரத காவியம்	148
மகாபாரத காவியம்	149
மகாபாரத காவியம்	150

நம்பிக்கை

1

மீண்டும் விடியும்
இன்றைய காலைப்பொழுது!
ஜன்னல் திரை அகற்றி
எட்டிப்பார்க்கிறேன்
பனிப் போர்வையுள் உறங்கும்
மரங்களும் கூரைகளும்
அசைவற்றுக் கிடந்தன.
வீதியில் பனிச்சேறு!
ஓய்வுநாள் தந்த நிம்மதியும்
நீண்ட உறக்கத்தின் சோர்வும்
உடலை இலேசாக்கியது.

விரல்களின் கோர்வையில்
நெட்டி முறித்து
'செற்றி' யில் சாய்கிறேன்
வெறுமை உணர்வுகளை
ஊதிய கொட்டாவியின்
ஒலி அடங்க....
அகதி வாழ்வை திரும்பிப் பார்க்கிறேன்
ஆறு வருடங்கள் தொலைந்து போயின.
என் நண்பர்கள் பலரும்
தொலைந்து போயினர்.

2
உப்பு நீரில் பாதம் கழுவி
புனித வேள்வியின் தயாரிப்புக்காய்
அக்கரை சென்றதும்
சவுக்கம் தோப்பில்
விரக்தியை வாங்கி
தற்செயலாய்
இக்கரை சேர்ந்ததும்.....
வரிக்குள் அடங்கா அனுபவங்கள்!
ஆனாலும்
அவைதான்
நான் உண்மையாக வாழ்ந்த நாட்கள்!

அன்றுமுதல் இன்றுவரை
ஆண்டைக் கழித்து
கணக்குப் பார்ப்பதும்
வெறுமையோடு முடித்துக் கொள்வதுமாய்
என் நாட்கள் தொலைந்து போயின.
என் நண்பர்கள் பலரும்
தொலைந்து போயினர்.

அந்த நாட்கள் நேற்றுப் போல!
இன்று என்பது விரைவில் ம்றையும்
நானை நான்
மீண்டும் வாழ்வேன் என
நினைத்த நாட்களும்
தூரமாய்.... தூரமாய்.....

சுட்டிய கைகளும்
திமிறித் திமிறி
புண்களாய்ப் போயின.
கட்டுக்கள் அறுபட
என் கைகள் உயரவும்
கால்கள் விரையவும் என
என்னுள் அடங்கிய வேகமும்
இப்போ
தூரமாய்... தூரமாய்....

என் பரலய நண்பன்
யேர்மன் நிழலில்
அகதி வாழ்வில்
தன்னைத் தொலைத்தான்
இப்படி
என் நண்பர்கள் பலரும்
தொலைந்து போயினர்

நேற்றைய வாழ்வின்
திருத்தப்பட்ட ஓர் பதிப்பிற்காய்
ஏங்கிய என் கனவுகள் மட்டும்
இன்னமும்
என்னிடம் எஞ்சியிருக்கிறது!

○○○

உணர்வின் அகதி

பகலின் தேசத்தில்
இரவின்
எல்லை ஆக்கிரமிப்பு

பனிக்காலம்

வெண்பனியின்
குளிர்ந்த தாக்குதல்.
கம்பளி ஆடைக்குள்
நாம்
குறுகிப் போவோம்.

4

வைகறையும் சாமமாய்
கறுத்துப் போயிருக்க
ஒரே அமைதி!

ஆலை நோக்கி விரைகிறேன்

பனித் திரளுக்குள்
செருகுண்ட வீதிகள்
விறைத்துப் போக
வெளிறிய மஞ்சள் விழிகளுடன்
மின்கம்பங்களும்
அசையாது நிற்கும்

நான் மட்டும் அசைவது போல்
எழும் நினைப்பிலும் கூட
அகதி என உணர்கிறேன்.

●●●

ஊமை விடியல்

இயற்கையைத் தொலைத்த
எங்கள் மண்ணில்
இன்னமும்....

வானம் உமிழும்
இடியிலும் மின்னலிலும்
கவச வாகனங்களையும்
காக்கிச் சட்டைகளையும்
இப்போ காண்பதில்லைத்தான்!

ஆனாலும்
பயங்கரம் உறங்கும்
மௌன இரவில்
காலடிச் சத்தமும்
நாயின் உறுமலும்
இப்போதும்
இதயத்துள் இறங்கும்!
நிலவின் வார்ப்பில்
மரத்தின் நிழலும்
துவக்குடன் அசையும்.

யுத்தத்துள் நீண்ட இருள்
மெல்ல வெளுத்த
கருக்கல் பொழுது!
சூரியன் எழும்ப மறுப்பதால்
கிழக்கைத் தேடி
மிரளும் விழிகளுடன்
மனிதர்கள்
'இன்னமும்.... இன்னமும்....!'

6

போர் உறங்கும் மனசு

அரசு மரத்தின் நிழல்கள்
மெலிந்து
நீண்டு வளர்ந்தது.
விளையாட்டில் மூழ்கிய சிறுவர்களும்
பார்வையை மட்டும் அங்கே விட்டு
இடையிடை ரசிக்கும்
முதியவர் சிலரும் அங்கே.
தண்ணி மாறும் மண்வெட்டிகள்
சிறு புல்கட்டுகள் அருகில்.
உழைப்பின் களைப்பிலும்
பரிமாறப்படுவதெல்லாம்
துயரங்கள்!

நேற்றும் இப்படியேதான்.

மணலாகிப்போன வீதியின்
புழுதி எழுந்து
சேதி உரைக்க
ஆமி! ஆமியடா!!
என்ற குரலும் உயர்ந்தது.
உயிரோடு விளையாட்டு
யார் நிற்பர்.

தலைதெறிக்க ஓடினர் சிறுவர்,
அகப்பட்ட திசையில்
வேலியைப் பாய்ந்தும்
பொட்டுக்களைப் பிய்த்தும்!

வயோதிபம் பறித்த சுறுசுறுப்பு
இதயம் மட்டும் வேகமாக....
நாரி அடிபட
தடுக்கி விழ
ஐயோ! ஐயோ!!
என்ற துயரக் குரலும்
திடுதிடுப்பென குதித்த பூட்சுகளின்
உதைகளும்
புரியாத பாசையில் அதட்டல்களும்!

எல்லாம் நடந்துமுடிந்தது,
புழுதி அடங்குதற்குள்.

இன்று ஊர்
ஓடத் தயாராய் மட்டுமே இருந்தது
ஓடவில்லை -
'போர்நிறுத்தம்' என்பதால்!

○○○

8

நடப்பு

அமைதிப் புறாவை
சிலையாய்ச் செய்து
மேசை நடுவில்
வைத்தனர் இருவர்.
உயிர்ப்பிப்பதுபோல்
பாவனை செய்தனர்
மந்திரம் ஓதினர்

1990/91

எமது பெடியள்
நண்பர்கள்
என்றொரு பக்கமும்
இனியவர்
புரிந்துகொண்டவர்
தீர்க்க முனைபவர்
என்றொரு பக்கமும்
பரஸ்பரம் ஒதினர்.

மேசைக்கு வர மறுத்தவர்களை ♦
பலியெடுத்தார் ஒருவர்
வர நினைத்தவர்களை ♦♦
பலியெடுத்தார் மற்றவர்.

பேசியது மந்திரம்
என்பதால்
மக்களுக்கு மட்டுமென்ன
ஒதியவர்க்கும் புரியவில்லை.

மீண்டும்
காவடி தூக்கினர்.
நாம்
பதுங்குகுழியை வெட்டினோம்.

(புலிகளும் பிரேமதாச அரசும் பேச்சுவார்த்தையில்
ஈடுபட்டிருந்தபோது எழுதிய கவிதை)

- ♦ - JVP யை அரசு வேட்டையாடியது.
- ♦♦ - EPRLF தலைவர்களை புலிகள் (சென்னையில்
வைத்து) வேட்டையாடியது.

○○○

சட்டுவிரலே பொறியாகி....

அவர்கள் துப்பாக்கியுடன் அவசர அவசரமாக
வந்தனர்.

பிச்சைப் பாத்திரத்தை நீட்டினேன்
கால்களைப் பிடித்து

கதற நினைத்தேன்.

சோர்வுற்ற என்மீது உதைத்தனர்.

அவர்கள் பிச்சையாக ரத்தத்தை ஊற்றினர்

எனது உயிர்நண்பனின். ரத்தம் அது!

ஏன் என்று கேட்க உரிமை இல்லை

என்பது எனக்குத் தெரியும்.

கதறி அழக்கூட உரிமை இல்லை

என்றும் நிறுவினர்.

பொருமினேன்

இதயம் கனத்து

கீழிறங்கி

தொங்குவதுபோல் உணர்ந்தேன்.

தொடர்ந்தும்

அவர்களுக்கு துப்பாக்கி வழிகாட்டியது -

பக்கத்து வீடு நோக்கி!

○○○

நட்சத்திரங்களே வருக !!

எம் தேசத்தின்
இடபாடுகளில் இடந்
தடுமாறி
வந்து சேர்ந்தோம்.

பசியோடு வாழ்வது எப்படி
'செல்' அடிக்கு தப்புவது எப்படி
ஊமையாய் வாழ்வது எப்படி
என
கற்றுக்கொண்ட ஒரு தேசத்தின்
அகதிகளாய் ஆனோம்.

இப்போ
உங்களுக்கு நாம்
ரசிகர்களாக
அறிமுகமானோம்:

பலவீனமே மூலதனமாய்
ரசனையாய்ப் போன
உங்கள் கலை வளர்ப்பில்
எங்கள் அவலத்தின்
ஒரு துளி....?
ஒரேயொரு துளி.... ??
முடியுமா உங்களால் ?

யதார்த்தத்தின் குருடர்களாய்ப் போன நீங்கள்
உங்களை நீங்களே
கலைஞர்கள் என
பெயர்கூட்டிக் கொண்டீர்கள்.

மொழியால்
இனத்தால்
நாம் ஒன்றானோம்.

தென் ஆபிரிக்க அவலத்தில்
விம்மின சில
ஆபிரிக்க நாட்டு சினிமாக்கள்.
நிக்கரக்குவாவின்
வீரம்செறிந்த போராட்டத்தில்
பொருமி வெடித்தன சில
மத்திய அமெரிக்க நாட்டு சினிமாக்கள்.

12

நீங்களோ....
சினிமாக்கலையின் வலிமையில்
கவர்ச்சியைப் பூசினீர்கள்
கனவுலகத் தொழிற்சாலையாய்க்
கட்டி எழுப்பினீர்கள்.

பாசிசத்தின் முகத்தில்
தன் நகைச்சுவையால் உமிழ்ந்த
சார்ளி சப்பிளினையும்,
ஜமெய்க்கா மக்களின்
கிளர்ச்சி மனோபாவத்தின் குழந்தையாய்
பொப்மாலியையும்
கலையுலகம்தான் தந்தது.

வெட்கப்படுகிறோம் நாம்!

உலகின் கண்களிலே கண்ணீராய்
எமது தேச அவலங்களைத்தானும்
அனுப்பிவைக்காத நீங்கள்
எம்மிடம்
எந்த முகத்துடன் வருகிறீர்கள்?

ஓ....

சும்மா கத்தினேன்
அவ்வளவுதான்!
நீங்கள் வாருங்கள்!

கனவு கலைந்து எழுந்தபோது
நிஜத்திலேயே என் காதலியைப்
பார்த்த மகிழ்ச்சி
நீங்கள்
திரைகலைந்து
நேரில் வருகிறீர்களாம்.
வாருங்கள்!

கமராவோடு நாங்களும்
கமராக்கு முன்னே நாங்களும் நீங்களும்
முகம் பிளந்த சிரிப்பில் நிற்போம்
முடிந்தால்
ஒரு பவுண் சங்கிலியை
பவுண் வளையலை
குட்ட
எங்களில் சிலர் வருவார்கள்.
ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் !

சொர்க்கபுரி சுவற்சலாந்திலும்
ஒரு 'புரோக்கிராம்'
என
பேட்டிகளில்
அழகாக பூசிவிடுங்கள்

ஐரோப்பிய வாயையோடு
உங்கள்
சொகுசு உலகுக்கு
நேராகவே
போவதும் வருவதுமாய்
நீங்கள் !

நாமோ....
இரத்த வாயை மிதந்துவரும்
செய்திகளில்
அழும் எங்கள் மனங்களும்,
எங்களுக்காய் காத்திருக்கும்
கோப்பைகளுடன்
ஆலை இயந்திரங்களுடன்
'போராடும்' கரங்களுமாய்
அகதிகளாவோம்!

எம்மைத் துரத்தும்
நிறுவெறித் தீயில்
எத்தனையோ அகதிமுகாம்களை
சாம்பலாய்க் கண்டோம்.
உயிர்களையும் கூடத்தான்!

அறிவீர்களா நீங்கள் ?

ஓ....

சும்மா கத்தினேன்

நீங்கள் வாருங்கள்!

“ரசிகர்கள்

ரொம்ப இது பண்ணினாங்க”

என

பேட்டியில் அசத்தி விடுங்கள்

உண்டியலை எண்ணி முடிய

மீண்டும்.

உங்களுக்கு அழைப்பு விடுவோம் -

தனியாகவோ

அமைப்பாகவோ!

வாருங்கள்!

ரசிகர்கள் நாம்

காத்திருக்கிறோம்!!

15

16

உழைப்பின் உயிர்ப்பு

அவலமாய் விழும்
மழைநீர்த் துளியும்
துகழ்களாய்ச் சிதறி
மறைந்தே போயின.
ஆனால்
வெள்ளம் என
சேதி வந்தது மறுநாள்.

எழுகிறேன் !
உடைந்த என் கனவுகளை
நம்பிக்கைகளால் ஒட்டிக்கொண்டு
எழுகிறேன் !!

○○○

1992

பதுங்குமுழி முகவரிக்கு.....

குண்டுகள் விழுங்கிய
விமானத்தின் இரைச்சலில்
பொழுதொன்று
பங்கருக்குள் வீசப்படும்.
நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்த வானம்
கவிழ்ந்து
தலைமேல் கிடக்கும்.
பயம் கௌவும்.

தென்றலுக்கும்
அசைந்தாட அஞ்சி
மனிதக் காட்டுக்குள்
அமைதி நிலவும்.
உயிர்கள் ஓடிந்து
பிணமாய் வீழும்.
ஓலங்கள் கேட்கும்
மிருகங்கள் மோந்து திரியும்.
அச்சம் கௌவும்.

மீண்டும் நீங்கள்
கூனிக்குறுகி
நடந்து திரிவீர்கள்
பேச மறுப்பீர்கள்
சோகங்களைச் சுமப்பீர்கள்.

இங்கோர்

பரந்து விரிந்த வானில்
நட்சத்திரங்களை கண்கள் தேடும்
பருவகாலங்கள் விரலசைக்க
நீள்வதும் குறுகுவதுமாய்
பொழுதுகள் இயங்கும்
கடிகார முள்ளில்
எம் வாழ்வு தொங்கும்.
காலங்கள் தொலையும்.

நிறுவெறி எம்மை துரத்தும்போது
துருவம்வரை நாம்
ஓட நினைப்போம்.

இடைவெளி நீளும்.

18

நினைவுகள் மீள
மீண்டும்
கூனிக் குறுகி
நடந்து திரிவோம்.
வேலையும் நித்திரையும்
பொழுதைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளும்.

சிந்தனை மழுங்கி
உணர்வுகள் சாக
தேய்ந்து தேய்ந்து
ஓர் 'வளர்ச்சிக்காய்'
இரகசியக் கனவுகளுடன்
நாம்,
ஓர் விடிவிற்காய்
நீங்கள் ஏங்குவதுபோல!

○○○

பிரசுரமாகும் ஓர் கடிதம்

ஈரப்பலாவும் தென்னைகளும்
சோலையாய் மூடிக்கிடந்த
தெற்குக் கிராமம்!
பெயரிலே தொனித்த முரட்டுத்தனத்தை
அந்தக் கிராமம்
கொன்று போட்டிருந்தது.

காற்றின் இழுப்பிலே
சருகுகள்
என்னை முந்திச்செல்லும்.
சீனிமாப் பாடலை முணுமுணுத்தபடி
நடந்துபோவேன்
உரத்து தமிழில் கத்துவேன்
அப்போதெல்லாம்
அந்த ஊர்
எனக்கு அந்நியமாக இல்லை.

19

பரீட்சை நெருங்கும்போது
படிப்பு அமளியும்
மீதி நாட்களில்
கதையும் சிரிப்புமென
எங்கள் அறை கலகலத்திருக்கும்
பல்கலைக்கழகமும் அறையுமாக
எமது பொழுதுகள் ஊசலாடும்.
அந்தக் கிராமத்தின் நிழலிலே
எம் வாழ்வை
இயந்திரமாய் உணரவேயில்லை.

மிலானி!
பெயரைப்போலவே நீயும்
இனிமையானவள்.

உன் வீட்டில்

வாடகைக்கு இருந்த அந்த நாட்கள்
இப்போதும்

என்னை மாணவனாக்கிப் பார்க்கும்

'சாயா' என்ற உனது குரலும்

கதவிலே உனது தட்டலும் கேட்டே

எமக்கு

பல பொழுதுகள் விடிந்திருக்கின்றன.

தலைமயிரை விரல்களால் கோதிவிட்டு

கடைவாயை விரலால் துடைத்து

ஒரு 'சேட்' இணையும் மாட்டி வருவதற்குள்

உனது குரல் மீண்டும் கேட்கும்

இப்போ நீ

எனது பெயரை மட்டுமே சொல்லி

கதவில் தட்டுவாய்

கணீர் என்ற உனது குரல்

ஒவ்வொரு தடவையும்

என் இதயத்தில் ஏறும்.

20

என்னைக் காணும்போதெல்லாம்

நீயும் உனது அம்மாவும்

ஏதோ கதைப்பதும் சிரிப்பதும் இருக்க

எல்லாம் புரிந்ததுபோல் நானும்

கொச்சைச் சிங்களத்தில் பேசி

சிரித்துச் சமாளிப்பேன்.

அப்போதும்

என் இதயம் அடித்துக்கொள்ளும்.

அந்த உணர்வுகளை

என்னுள் புதைத்தேன்.

நீயும் நானும்

வாழ்வில் இணைவதாய்

எழும் மனத்திரை ஓவியம்
திடீரென ஏதோ ஒன்றில் அதிர்ந்து
இருண்டு போகும்.
நான் தனிமையாகிவிடுவேன்.
நீயும்தான்!

83யூலை கலவரம்
என்னை கப்பலேற்றி அனுப்பியது
உன்னைப் பிரிந்தேன்
உனது கிராமத்தைப் பிரிந்தேன்
அந்த நினைவுகள்
இதயத்தை நெருடுகின்றன.

நான் முன்னரைப்போல் இல்லை மிலானி!

நீயும் நானும் இணைவதை

இப்போ

என் வீட்டார் மட்டுமல்ல

ஆயுதங்களும் அனுமதிக்காது என்றபோதும்

என் உணர்வுகளை புதைத்துவைக்க

என்னால் முடிவதில்லை.

இருந்தும் என்ன ?

காலம்

எமக்காகக் காத்துநிற்கவில்லை.

அந்த மென்மையான உணர்வுகள் மட்டுமே

என்னோடு வாழ்கின்றன.

மிலானி!

எனக்கு இப்போ தெரிகிறது -

அடக்கிவைப்பதால்

மனித உணர்வுகள் அழிந்துபோவதில்லை

என்பதுமட்டுமல்ல,

காலத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும்

என்பதும்தான்!

22

தென்திசையில் குரலெடு, புத்தாண்டே!

இரத்த வாதையை
சுமந்து சுமந்து
களைத்துப் போய்விட்ட காற்று
தவழ்ந்து திரியும்.

காலமோ
இன்னொரு புத்தாண்டை
வீசிவிட்டுப் போகிறது.

ஒவ்வொரு ஏப்ரலும்
எழுபத்தொன்றின் ஏப்ரல் நினைவுகளை
ஒட்டிச் செல்ல....

உணர்ச்சியற்று வீழ்ந்து கிடக்கும்
பூமியும்
அருண்டு விடாமல்
பாதத்தின் கீழ் புருந்து தடுக்கும்
வஞ்சகக் காற்று

எப்போ மனிதர்கள்
உதைத்து நடப்பர்

விழிகள் மூடா
வெறித்தனப் பார்வை
சாகாதிருக்க,
விழிமடல் தன்னை
இழுத்துப் பிடிக்கும்
கண்ணீர்த் துளிகள்.

நிமிர்ந்து பாருங்கள்!

விழிகளை மடக்கி
பார்வையை திருப்பும்
தென்திசை மனிதர்களே!

இந்தப் பிஞ்சுக்கு
அவளது அம்மா வேண்டும்
அப்பா வேண்டும்
அண்ணனும் வேண்டுமாம்
உயிருடன்...

பதில் சொல்லுங்கள்!
சொல்லிவிட்டுப் போங்கள்!

○○○

மனித காலம்

மனிதகாலம் முடிந்துவிட்டதாய்
ஒரு நினைப்பு!
எனது மூளை
அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.
பேச மறுக்கிறது வாய்.

உண்பதற்கு மட்டுமே வாய்
என்றானபோது
மூக்குத் துவாரத்தினூடோ
மலவாசலினூடோ
உண்பதை மாற்றிவிட்டாலென்ன ?

இதயத்தை மூடிவிட்டு
தொண்டைக்கு மேலிருந்தே
சிரிப்பைச் செய்து தொலைக்கும்
முகங்களுக்கு
இதயம் எதற்கு ?

எனக்கு ஓர் ஆசை!

மூளை, வாய், இதயம்
மூன்றையும் அகற்றிவிட்டு
ஓர் உருவத்தைப் படைத்துவிட ஆசை.

இதற்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் ?

மனித மிருகமா
மிருக மனிதனா
என்றெல்லாம் குழம்பி
இன்னமும் விடை கிடைக்கவேயில்லை.

‘மனிதன்’
என்றொரு புனைபெயரை இட்டுவிடலாம்.

இந்த உருவத்துக்கு
முதுகெலும்பை வளைத்துவிட்டாலென்ன,
அது நிமிர மறுக்கும்போது!
திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள்
குண்டொன்று துளைத்துவிடலாம்,
ஓடித் தப்புவதற்குள்
'செல்' ஒன்று சரித்துவிடலாம்.
இந்த இனமும் அழிந்துவிடாமல்
காப்பதற்கு
பிடரியிலும் பக்கவாட்டிலும்
கண்களை சொருகிவிட்டாலென்ன ?
இன்னும் இரண்டோ மூன்றோ
கால்களையும் பொருத்திவிடலாம்.

இந்த 'மனிதனை'
மியூசியத்துக்கு அனுப்பிவையுங்கள்!
இது என் கோரிக்கை.

அந்த உருவத்தை
துப்பாக்கி முனையில் நிறுத்தி
நேர்த்தியாய், காட்சிக்கு வைப்பதை
செய்துமுடிக்க
ஆட்கள் உள்ளனர்.
முட்கம்பியாலோ பனைமட்டையாலோ
கூண்டுகள் அமைத்து
அதற்குள்
'சுதந்திரமாய்' சுழல விடுவதையும்
அவர்கள் செய்வார்கள்.

மனிதர்கள் வாழும்
காலமொன்று வருமானால்.....
இந்த 'மனிதன்'
எமது மனிதகாலத்தைப்
பறைசாற்றட்டும்!

○○○

26

வாழ்கிறேன்

உல்லாசமாய்
வான வெளியில்
இறகுகள் அசைத்த
கதிரவனை
மாலைப்பொழுதில் இழந்தேன்

இப்படியாகும் என்று யார் கண்டார் ?

ஊதிப் பெருத்த ஓர்
இரத்தத் துளியாய்
பிய்ந்து
தொங்கியது சூரியன்.

இறகுகள் எல்லாம்
பிய்த்தெறியப்பட்டிருந்தது

1993

இறுகிய முகில்களாய்

அவை

இழுபட்டுப்போய்

இரத்தம் தோய்ந்து கிடந்தது.

என் இனிய தேசத்தின் மீது

இது நடந்தது.

கோடைகால பசுமைப் பரப்புள்

ஒளிந்து கிடந்தன

கரடு தட்டிய மலைகள்.

அப்பால் தான்

எல்லாம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

அங்கே சென்று

என்ன நடக்கிறது என்று

பார்க்கக் கூட

எனக்கு துணிவில்லை.

என் மயிர்களைக் கூட

சீண்டிச் செல்கிறது காற்று

யாரிடம் நான் தூது சொல்வேன்?

நான் நலம்

என

ஒரு துண்டுக் கடதாசியை

அனுப்பிவிட்டு

எத்தனை காலம்

என் வாழ்க்கையை ஒட்டுவது.

ஊசித் தலையுடன்
இராட்சத உருவமாய்
பூமியை நசிக்கும் மலைகளின்
முதுகுப் புறத்தில் நின்று
எதை நான் தேடுகிறேன் ?

சொந்த மண்ணில்
ஆழப் புதைந்த
எனது வேர்களை எங்கே தேடுவது ?

சிறகு முளைத்த என் கதிரவன் எனக்கு வேண்டும்.
எனது பொழுதுகள் எனக்கு வேண்டும்
பஞ்சாய் மிதந்து
ஓடிப் பிடித்து விளையாடும் என் முகில்களை
நான் பார்க்க வேண்டும்!

28

சிறு நீர் கழித்தாலே
குழிவிழும் மணல் பரப்பில்
புழுதிவாரி எறியும் காற்றிலும்
அநாயாசமாய்
துள்ளித் திரிந்தேன்.

உமிழ்நீரை துப்புதற்கே
அங்கும் இங்கும் பார்த்து
வாயை விரைவுபடுத்தும்...
ஒரு தேசத்தில்
சுதந்திரமாய்....
சுதந்திரமாய்.....
நான் வாழ்கிறேன்!

○○○

தோல்வியடைந்தேன்

புகையிலையின் கொலை நடந்து
பசுமை போயிற்று
ஆடை கலைந்து
அம்மணமாய் வீழ்ந்த நிலம்
உலர்ந்து
புழுதி உதிர்ந்து கிடக்கையிலும்
வீச்சமாய் குருத்தெறிந்த கெட்டுக்கள்
வானத்திற்கு சவால்விடும்.

கொடுமைதாளா வெயிலிலும்
இது நடந்தது.

கோரைப்புல் சரிந்து
சடசடத்து வீழ்ந்த அதிர்விலும்
எறும்பு
ஒருகணம் நின்று
மீண்டும் தொடரும்.
காய்ந்த வரப்பில் அறுகம்புல்லு
உறைந்து கிடக்கும்.

கிணற்றோடு புணர்ந்து எழும்
துலாக்களும்
ஆடுகால் பூவரசின்
செழிப்பு ஒழுகிய
நிழலும்
என் பால்ய பருவத்தை இழுத்து வரும்.

அந்த முரட்டு ஆலமரம்
அலையடித்த மணற் பரப்பு
ஓசை எழுப்பி
சிறகடித்துத் தவிக்கும்
குஞ்ச இலைகளுடன் அரசமரம்
வேள்விக் காலங்களில் மட்டும்
களைகட்டும் கோவில்
நிம்மதி இழந்த முகத்துடன்
திரியும்
கோவில் பூசாரி
எல்லாமே
அந்த வாசிகசாலையின் கலகலப்பில்
உயிர்ப்புறும்.

30

என் பாதங்கள்
மணல் எறிந்து
தலைமீதும் தூவும்
இலேசான பொழுதுகளும்

குதிக்காலால்
மணலை உதைத்து
நண்பனுடன்
விவாதித்து நடந்த
கனத்த பொழுதுகளும்

சப்பாத்துள் எனது பாதங்கள் திணிக்கப்பட்டதால்
தொலைதூரம் போயின.

கால்படா பூமியிதில்
இன்றைய பொழுதையும்
புரிய முயற்சித்து
தோல்வியடைந்தேன்!

○○○

மறைந்த
முன்னாள் முதலமைச்சர்
சுமந்திரன் கிணங்குடி இராசா

மறைந்த
முன்னாள் முதலமைச்சர்
சுமந்திரன் கிணங்குடி இராசா

மறைந்த
முன்னாள் முதலமைச்சர்
சுமந்திரன் கிணங்குடி இராசா

மறைக்காலம்

31

மறைந்த
முன்னாள் முதலமைச்சர்
சுமந்திரன் கிணங்குடி இராசா

இடியும் மின்னலும்
முகில்களைப் பிளந்தது
கரும்புகை கவ்விய
முகில்களை
பிராண்டியது பூமி
மறைநீர் முத்துக்களை
உதிர்த்து சிதறியது
அள்ளி தன்மேல் கொட்டிச்
சிந்தியது

மறைந்த
முன்னாள் முதலமைச்சர்
சுமந்திரன் கிணங்குடி இராசா

பூக்கள்

நனைந்து நனைந்து
போதையில் களித்தன
முட்கள் குத்திக் கிழித்தன

இலைகள் எல்லாம்
துளியின் உடல் சிதைத்து
பசுமையாய்ச் சிரித்தன

அழுது வடிந்த துளிகள்
தண்டில் வழிந்து
வீழ்ந்து
பாதங்களை நனைத்தன
குமிழிகளாய்
பொருமி வெடித்து
விம்மின.

32

வயிறார ருசித்துக் குடித்தது பூமி
சேறும் சகதியுமாய்
தப்பி விளையாடி
பொழுது போக்கியது

புழுதியில்
புரண்டு அழுத துளிகள்
மேனி சிதைந்து
வெள்ளமாய் மரணித்தன

பூமி
பிராண்டிக்கொண்டே இருந்தது.

○○○

என்னை வஞ்சித்த இரவும் பகலும்

இருள்

என்னை

படுக்கையில் நசித்தது

அந்த எச்சில் வேப்பமரம்

பழங்களைத் தின்று

கொட்டைகளைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

கந்தல் இரவின்

கிழிசல்களைக் குமைந்து

தன் கிளை இடைக்குள்ளும்

இலைப் பரப்புக்குள்ளும்

சொருகி வைத்தது

வெளவால்கள்

தலைகீழாய்த் தொங்க.....

கிழிந்த இரவுகள்

ஆடின.

இருளின் ஓட்டைகளை

விழிகளால் பொத்தி

நித்திரைக்காய் அவதியறுகிறேன்.

எச்சில் கொட்டைகள்

நிலம் தட்டும் ஓசை

தூக்கத்தைக்

கலைக்கின்றது.

நாடுகூடி நிரூபித்த குதூங்கல்கள் நான்காம்

எனக்கு வேண்டுவது
ஒரு அமைதியான இரவு!
கலைக்கப்படாத
இரவுத் தூக்கம்!!

காலைப் பொழுதிடம்
முறையிடச் சென்றேன்

மூளை அணிந்த
மனிதர்கள் போல்
முற்றத்துத் தென்னை
குலைகட்டி
இறுமாப்பாய் நின்றது

34

ஓலைக் கவர்கள்
ஒளிக் கீற்றுக்களை
நறுக்கி
போட்டுக் கொண்டிருந்தது.
குறுக்கும் நெடுக்குமாய்
சிதறிக் கிடந்த
ஒளிக் குருத்துக்கள்
முற்றத்து மணற்பரப்பில்
உருகின.

பாளைகள் விரிந்து
பல்லிழித்தபடி...
ஏதோ சொல்லியது.

வெட்டப்பட்ட எனது இறக்கைகள் மீதான
வேட்கையில்
மேலும் அவதியுற்றேன்.

○○○

புழுதி இறங்காத காற்று

35

பூக்களும் இதழ்விரித்து
என்னை நையாண்டி செய்கின்றன.
பூ என்றதும்
நிறம், மென்மை, மணம் என்றெல்லாம்
பல பரிமாணம் வந்து போகும்.
சூப்படியே எப்போதும்
வாழ்ந்து காட்டிவிட்டுச் செல்கிறது.

என்மீது சூரியனுக்கும் வெறுப்பு.
என் மேனி அழுது
உரோமங்களை நனைத்தாலும்
இரங்காத மனசு அதுக்கு.
சுட்டெரிக்கும் சிடுமூஞ்சிக்காரனாய்
என்னை சீண்டிச் செல்கிறது.

கட்டிடச் சேரிக்குள்
நான் வாழ்வு பொறுக்கிச் சீவிக்கிறேன்.
நீட்டி நிமிர்ந்து
உளைவெடுக்க முடியாமல்
நெளியும்
தெருக்களைப் பார்க்க
எனக்குப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.

என் வாழ்வும் அதுபோல் சிக்கலானது.

சாமப் பொழுதின் குருட்டு விழிகளின்
தெருக்களின் அமைதி
என்னைப் பயமுறுத்துகிறது.

36

ஓடையும் செத்துக் கிடப்பதாக
ஆறு
நாவரண்டு செய்தி சொல்லிற்று.
மரங்களும் மனம் எரிந்து
இரகசியமாய் ஏதோ பேசுகின்றன.

என் மனம்மீதும் நீர்நீவி
தவழ்ந்து
சுகம் தந்த ஓடை அது.
எப்படி மறப்பது ?
ஆனாலும்
மழையைக் கூட்டிவந்து
நீதி கேட்கும் வலிமை
எனக்கில்லை.
நான் ஒரு மனிதப்புழு!

○○○

எனது உடலின் உஷ்ணத்தை
குளிர் தின்றுகொண்டிருந்தது,
இனிப்பின்மேல் மொய்த்த எறும்புக் கூட்டம்போல.
உஷ்ணத்தின் சதை, இரத்தம் எல்லாவற்றையும்
அது இழுத்து
வாரி, குடைந்து
இன்னும் இன்னும் வலியூட்டியது.
எனது முகம், காது எல்லாம்
சிவந்து போயின.
விரல் நகங்களை
சதையிலிருந்து பிளக்கும் வெறி அதுக்கு.

நான் ரயிலுக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

38

ஒவ்வொரு நிமிடமும்
தனது பெறுமதியை உணர்த்திக்கொண்டிருந்தது.
இரக்கமற்ற நிமிடங்கள்
என்னை சித்திரவதை செய்கின்றன.
நான் வழிநெடுக கொட்டிச் சிந்திய நாட்களின்
ஆவியாய்
என்னை பிய்த்துப் பிடுங்குகின்றன,
நிறைவேறாத ஆசைகளுடன்.
இனிவரும் காலங்களையாவது
நான் பத்திரப்படுத்த வேண்டும்!

○○○

1994

அது பிறந்தபோது, சீறி எழுந்து நின்றளவு
வேகம் இப்போ இல்லை
ஆற அமர சப்பாணி கொட்டி இருந்தது
எந்நேரமும் நளிளமாகவே ஆடி அசைந்து
என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தது.
அதன் நளிளம் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

அது அசையாது நிற்கும் போதெல்லாம்
ஒரு கண்ணீர்த் துளியை
காற்று பிழிந்து ஊற்றுவதுபோல் இருக்கும்.
தனது சகோதரம் ஒன்று
இருக்கை தவறி வீழ்ந்து
இறந்த கதையையும்
இன்னொரு சகோதரம் ரயரோடு கூட்டுச்சேர்ந்து
உயிர்களை எரித்த கதையையும் சொல்லி
துக்கம் மாளாமல் அழுதது,
மெழுகை விரல்களால் சுரண்டியபடி!
உயிர்களின் மதிப்பறியா துவக்குக் குழாய்க்குள்ளும்
தம்மைப் பிறப்பிக்கும் விஞ்ஞானத்தையும்
கந்தக விந்தினை வழங்கும் மலட்டு மனிதர்களையும்
கடிந்து கொண்டது.

தான் அமைதி வேண்டி குறியீடு செய்யும்
தனது இருப்பையாவது அனுமதிக்கும்படி
என்னிடம் வேண்டியது,
என்னை அறியாத அந்த அப்பாவிக்குஞ்சு!

அம்மாவுக்கு.....!

எனது மனக்கீறல்கள்

கட்டவிழ்ந்து

சிதறிக் கிடந்தன.

அம்மா!

உனது கடிதங்களை வாசிக்க

நான் அணியும் இரு சொட்டு கண்ணீர்த் துளிகளும்

வீசப்பட்டு

நொருங்கிக் கிடந்தன.

இன்று எனது அறையை யார் சோதனை செய்தார் ?

உடல் உதற

என்னை அடித்து வீழ்த்தும் காய்ச்சல் கூட

இப்படி அலங்கோலப்படுத்தியது கிடையாது.

மூலையில்

எப்போதும் போலவே நிழல் விழுத்தும் அலுமாரி

கதவு தெறித்து

தொடும்போது குரலெடுத்தது.

அடுக்கி வைத்த பழைய நினைவுகள்

கிளறப்பட்டுக் கிடந்தன.

‘இந்திய தர்பார்’

என்ற புத்தகக் கட்டு சளிந்தபடி.....

கணவனை இழந்த என் அக்கா

கழுத்தறுத்து

கிணற்றுள் வீசப்பட்ட எனது சிறியதாய்

தாக்குதலில் கொலையுண்ட மைத்துனன்
எல்லாம்
தலைப்புகள் அரைகுறையாய்த் தெரிய...
கட்டுக் குலைந்து கிடந்தன.
குலையாதபடி இன்னும் பல.

எனது நண்பன் வளர்த்த நகைச்சுவைகள்
தரைமீது
புரண்டு புரண்டு தத்தளித்தன.
சில, வாய்களில் நரைமயிரையோ வயதையோ
கவ்வியபடி கிடந்தன
சில, சிரிப்புகள் சிதைந்து...
குரல்கள் பிதுங்கியபடி.....!

42

இன்று எனக்கு ஓய்வு நாள்.
அகதி வாழ்வுக்கு ஒன்பது வருடம்!

இனம் தெரியாத உணர்வுகள்
என்னைத் தேடி வந்திருக்க வேண்டும்.
இடையிடையே எனது அறையை
சோதனைபோடும் இந்த சாத்தானை
நான் ஒழிக்க வேண்டும்.
அம்மா!
எனது வேர்களைப் பத்திரப்படுத்து
நன்றாக நீருற்று
அதற்குள் எனது கனவுகளை ஒழித்துவை!
வருவேன்
நான் வருவேன்
எனது இருப்பைத் தேடி....
வாழ்வை நேசித்தபடி....!

○○○

செட்டை கழற்றிய நாங்கள்
ஒவ்வொரு ஆண்டும்
ஒவ்வொன்றாக செத்துமடியும் எனது வயதுகள்
தோல் சுருக்கங்களிடையிலும்
மயிர்க் காடுகளிடையேயும்
புதையுண்டுபோகின்றன.
இன்னமும் வாழ்க்கையை அளைந்து விளையாடும்
என்னை
வேடிக்கை செய்கின்றன.

செட்டை கழற்றிய நாங்கள்

ஒவ்வொரு ஆண்டும்
ஒவ்வொன்றாக செத்துமடியும் எனது வயதுகள்
தோல் சுருக்கங்களிடையிலும்
மயிர்க் காடுகளிடையேயும்
புதையுண்டுபோகின்றன.
இன்னமும் வாழ்க்கையை அளைந்து விளையாடும்
என்னை
வேடிக்கை செய்கின்றன.

எனக்குள் நான் ஒளிந்துகொள்கிறேன்.
இரத்தமும் சதையுமாய்
செழித்துப்போயிருந்தது எனது உடல்.
மாரிகாலத்து கொடிக்கள்ளிபோல்
கொழுக்கொம்பாய் படர்ந்திருந்தன நரம்புகள்.

காயம்பட தெறிக்கும் சொற்கள்
வெளியே விழுந்திடாதபடி
அவதானமாக வாயை மூடிக்கொள்கிறேன்.

சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் இடையில்
விவகாரம் முற்றிப்போய்விட்டது.
சொகுசை உண்ணும் அகதிவாழ்வு
இந்த விவகாரத்தை
துரத்தியும், மறித்தும், இலேசாய்க் கடித்தும்
விளையாடுகிறது,
பூனை எலி விளையாட்டுப்போல!

காகக் கூண்டில் முட்டையிடுவது பற்றியும்
எல்லாம் தாண்டி குயிலாய் பறப்பதுபற்றியுமான
'தேடலில்'

44

பலர் காணாமல் போயினர்.
நம்பிக்கை கொடுத்து எழுதும் ஒரு பேனாவுக்கு
காத்திருக்கவேண்டியிருக்கிறது.

முகில்மீதமர்ந்து
பயணம் செய்யும் ஆசையும்
இப்போ எனக்கில்லை,
மிகச் சாதாரணமானதெல்லாம் மறுக்கப்படும்போது!

பே, பிசாசுப் பயங்களைக்
காவிவரும் ஓர் இரவுகூட
எனக்கு நிம்மதியானதுதான்.
மனிதபயம், மட்டும் அகலும்போது
நான் சுதந்திரமானவன்
என்று அர்த்தப்படுத்திக்கொள்வேன்!

○○○

நண்பிக்கு.....

இலைப் பரப்பைப் பிரித்து
நிமிரும்
சூரிய முளையின் ஒளிக்குருத்துக்கள்
பொழுதைப் புலர்த்தித் தரும்.
இள நிழல்கள் குளிர்மை தரும்.

அந்த மாமரத்தின் நிழலும்
இப்படியே
ஓர் உலகத் துண்டாய் விரிந்து கிடக்கும்.

நாம் சுட்ட மண் அப்பம்
வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது.

பூக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும்
பிஞ்சுகள்... காய்கள்.... இலைகள்.... என
உதிர்வுகள்!
நீயும் நானும்
கூடுவோம், பேசுவோம்
குறும்புகள் செய்வோம்.

பொழுது சரிய
மாமர ஓட்டைகளினூடு
ஒளிச் சருகுகள் கொட்டும்.
உள்ளங்கையில் ஏந்தி
மறு கையால் அடித்துப் பொத்தும்போதும்
புறங்கைக்கு எகிறும் அவை.
தோல்வியுறும் இந்த விளையாட்டோடு
வீடு திரும்புவோம்.

மண் அப்பம் வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது.

நீ 'பெரிய பிள்ளை' ஆனாய்.

சடங்குக்குள் பிசைந்தனர் உன்னை.

நீ விளையாடிய ஒழுங்கை

உனக்கு அந்நியமானது.

ஒழுங்கைக்கு இறங்குமுன்

படலையிலோ கிடுகு இடுக்குகளிலோ

உன்னைச் சொருகிவிட்டுப் போகவேண்டும் நீ,

கூச்சங்களைச் சுமந்தபடி.

எதிர்த்துப் பேசியோ

முறைத்துப் பார்த்தோ-நீ

ஆண்குறிகளில் தீமூட்டிவிடக்கூடாது.

கலாச்சாரப் பட்டறையில்

நீ மல்லாக்காகவோ குப்புறவோ வீழ்த்தப்பட்டு

நலமடிக்கப்படுகிறாய்,

ஒரு குடும்பப் பெண்ணாக.

நீ உலவிய உலகு

உன்னை குசினிக்குள் துப்புகிறது.

எனது உலகு விரிந்து செல்ல....

மாமர நிழல் சுருங்கிக் கொண்டே செல்கிறது

எனக்கு.

மண் அப்பம் இப்போ புற்றெடுத்துக் கிடக்கிறது.

வா!

உந்தி எழுந்து வா, ஒரு வண்டுபோல!

புற்றிலிருந்து மீண்டும் மண் எடுப்போம்.

அப்பம் சுடுவோம்!

புலம்பெயராக் கனவுகள்

47

தோலுரித்து தோலுதிர்ந்து
 நொந்துபோன
 சொரணபிடித்த வீதி.
 சிறுவயதில்
 எத்தனைநாள் பட்டம்கட்டி
 பறக்கவிட்டிருப்பேன்
 இவ் வீதியில்!

தடியெடுத்து
இலையுதிர அடித்து
சிதப்பி விளையாடிய
எருக்கலைமரம்
இப்போதும் நின்றது.
எத்தனை ஆண்டுகள் அதை நான் பார்க்கவில்லை.
கிழடுதட்டி
கம்பிவேலியில் முதுகைவைத்து சாய்ந்திருந்தது.
அனுபவங்களின் முதிர்ச்சி
அதன் கோலத்தில் தெரிந்தது.

48

கண்ணிவெடி கடித்த ஒளியை
உண்டதனாலோ என்னவோ
உடல்
பரட்டைவற்றிப் போயிருந்தது.
ஓரிரு கைகள் முறிந்தபடியும்
சில சூம்பியபடியும்
இளைத்துப்போயிருந்தது.
எச்சரிக்கையாக
நுண்சேதிகளையும் வாங்கும் வடிவில்
இலைகள் உட்கோலியிருந்தன -
தற்கால யாழ்ப்பாணியின் காதுபோல,
காற்று வந்தமர்ந்து
சேதிசொல்லி
உந்தியெழுந்து பறக்கையிலே
உணர்ச்சிவசப்படும் உடலசைவை
ஒவ்வொரு தடவையும்
சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

சிறுவயது நினைப்பு.

அது தன் நுனிவிரலில் தாங்கி அழுகாட்டும் துரை

மொட்டுக்களைப் பிடுங்கி

நெற்றியில் குத்துவேன்.

மொட்டுடையும் ஒலி

எனக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும்.

இப்போதும் குலைகுலையாய் பூவைத்திருந்தது.

அள்ளி அணைத்து மகிழ்கிறேன்

இமைமடல் உடைத்துவரும் கண்ணீர்த்துளிபோல்

கசியும் பால்துளிகளை

அதனால் கட்டுப்படுத்தமுடியவில்லை.

மனிதஜீவிக்கு இருக்கவேண்டியதும்

இல்லாமல் போனதும்

அதனிடம் இருந்தது.

49

அதன் காய்கள் வெடித்து

பஞ்சுப் பூக்களை ஈனும்.

காற்றின் ஏற்றஇறக்கங்களில்

அவை உலவித் திரியும்.

பார்த்துக் களிப்புறும் எனது ஆசை

நிறைவேறாமல் போகுமெனின்....

எனது கனவுகளை

அதன் அடியில் புதைத்துவிடுங்கள் -

வேர்களில் நான் முளைக்க!

இனி ஒரு முளை செய்வோம் அதை எந்த நாளும் காப்போம்

நீர்நிறைந்த ஒரு வரப்புப்போல
எமது வீடு இருந்தது.
அதன் சுவர், நிலம், கூரை எல்லாம்
கொடிவிட்டுப் படர்ந்தது அந்த மரம்.
அப்பாவுக்கு அது மகிழ்ச்சிதரும்.
அதுதான் எமது வீட்டைத் தாங்கிவைத்திருப்பதாக
அவர் எப்போதுமே சொல்லிப்
பெருமைப்பட்டுக்கொள்வார்.
குசினியிலும் குழந்தையின் ஏணையிலும்
செழிப்பாகவே வளர்ந்தது.
காய்கள், பூக்கள், விழுதுகள்... என
பீய்ச்சியிருந்தது.
அவைகளைப் பறித்து அப்பா பரிசளிப்பார்,
எனது சகோதரிகளுக்கு.
எனது அம்மாவைப்போல அவர்களும்
அவற்றை கழுத்திலோ காதிலோ தலைமுடியிலோ
அல்லது நெற்றிப் புருவச் சந்தியிலோ
அணிந்துகொள்ளவேண்டும்.

அந்தக் கொடியின் வேர்களை
நான் தேடத்துவங்கினேன்.
அது நீண்டுகொண்டே சென்றது.
எனது கண்ணுக்கெட்டாத இடங்களிலெல்லாம்
கொடி பல்கிப் படர்ந்திருந்தது.

புத்தகங்களை உதறியபோது கொட்டிய

சொற்களிலெல்லாம்

அது விழுதுவிட்டிருந்தது தெரிந்தது.

எனது கண்ணுக்கு இப்போ அது

இராட்சதக் கொடிபோல் தோற்றமளித்தது.

எனக்கு அது வெறுப்பூட்டியது.

மண்ணைப் புரட்டும்போது

இந்தக் கொடியும்

இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விடும்

என்றனர்

என் நண்பர்கள் சிலர்.

அதன் வேர்களைத் தேடி அரியவேண்டும்

என்றனர் சிலர்.

வீடுதான் கொடியைத் தாங்கி வைத்திருக்கிறது

வீடு குலைக்கப்பட வேண்டும் என்றனர் சிலர்.

51

அதுவரை நான் காத்திருப்பதாக இல்லை.

இந்த மரம்

எனது விழிகளில் உரசுவது

சகிப்புக்குரியதாகக்கூட இல்லை.

கொடியை வெட்டியெறிந்தாகவேண்டும் என பட்டது.

வெட்டினேன்.

ஆனாலும் என்னையறியாமலே

குசினிக்குள்ளோ கட்டிலின் கீழோ

குழந்தையின் தொட்டிலிலோ.

விழுதின் எச்சங்கள் முளைவிடுவதுண்டு.

ஜீரணமாகாமல்

நான் வாந்தி எடுக்கும்போதும்கூட

உரோமம் முளைத்த சொற்களாய் வந்துவிழுகின்றன. ○●○

நிகழ்வுகளும் நிகழ்த்துதலும்

52

ஒரு முரட்டு ஜீவியாய்
நிகழ்வுகள்
என்னோடு வாழ்க்கை நடத்துகிறது.
அது ஒரு முன்கோபக்காரனைப்போல்
உணர்ச்சிவசப்படுவதும்,
சிலவேளைகளில் என்னை உதைக்கவும்
பின்னர் நேசத்துடன் அணைக்கவும் செய்யும்.
இன்னமும் நான் அதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லையோ
என ஆதங்கப்படுவதும் உண்டு.
இப்படியாய் அதனோடு போராடுவதில்
எனது நாட்கள் அர்த்தம்பெறும்.

இன்று அது
ஒரு ஐனரஞ்சகமான சஞ்சிகையொன்றை
என்னிடம் நீட்டியது.
“காதல்”
சினிமாத்தனமான விளம்பரங்களும்
தாஜ்மகால்தனமான புனிதச் சித்தரிப்புக்களும்
கவர்ச்சியூட்டின.

1995

அவைகளை ஒதுக்கிவிட்டு
அதன் உள்ளடக்கத்தில் லயித்தேன்.
வார்த்தைகள்
மிக அழகாக மென்மையாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன,
ஒரு குழந்தையின் மழலைபோல்.
இதயம் அடித்துக்கொள்ளும் வேகத்திற்கு
பார்வை ஈடுகொடுக்க முடியாமல்
ஓடி ஓடி சொற்களை மேயும், தடுமாறும்.

பழுத்த இலைகூட

ஆடி அசைந்து

தரையிறங்கும் காட்சிக்கும்

என் கண்களிடம் அர்த்தமிருக்கும்.

ஆற்றோரமாய் விளையும் காற்றின்

முற்றிய படலத்தை ஒவ்வொன்றாக உரித்து

உள்ளிருக்கும் இளம் படலத்தை

என் சுவாசம் மெல்லும்.

என் முன்னால் விரிந்த வெளியில்

எனது உணர்வுகள் ஸ்பரிசிக்கும்.

நடக்கக்கூடாதது ஏதோ நடந்துவிடுவதைப்போல்

கனவான்கள் பார்ப்பார்.

அச்சமூட்டுவர்.

கலாச்சாரக் கொட்டிலில்

உள்ளூர் கள்ளருந்திய போதையிலோ

கனவான்களின் 'ஒழுக்கம்' பற்றிய போதனையிலோ

எனது "நிகழ்வுகள்"

வெறிபிடித்து வந்து

என் தலையைப் பிடித்து உலுப்பலாம்.

எனது வாசிப்புக்களை வாரிக்கொட்டி
முகத்தில் எறிந்து
என்னைத் திட்டலாம்.

தன்னை நொந்து
சுவரில் முட்டிக் கொள்ளவும்சூடும்.
சிலவேளை தணிந்த குரலில்....
“சூடுகட்டி

அதற்குள் உனது வாசிப்பை வைத்துக்கொள்”
என்று அறிவுரை கூறவும்சூடும்.

எனது உடலின் உறுப்புக்கே
மர்மஸ்தானம் என்று பெயரிட்டு

எனது உடலை
என்னிடமிருந்தே அந்நியமாக்கியதுபோல

எனது உணர்வுகளை அந்நியமாக்க

நான் விடப்போவதில்லை.

உணர்வுகள் ஸ்பரிசிக்கவும்

உறவுகொள்ளவும்

சுதந்திரம் வேண்டும்.

சூட்டுக்குள்தான்

இந்த சஞ்சிகையை வைக்கவேண்டும் என்பதிலோ
அல்லது

தடித்த அட்டையினாலோ

மெல்லிய உறையினாலோ மூடிக்கொள்வதிலோ

எனக்கு இஸ்டமில்லை.

அது திறந்து வைக்கப்பட்டே இருக்கும்,

-கனவான்களின் பாதையில் -

‘ஒழுக்கங்கெட்ட’ என்னால்!

○○○

யாரொடு நோக.....

'நீங்கள்

நாட்டுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படுவீர்கள்'

என்ற அறிவிப்பை விடவும்

மழித்த தலையுடன்

லெதர் ஜக்கற் அணிந்த ஒருவன்

என் கண்ணில் எத்துப்படுவதை விடவும்

ஒரு அதிகாலை ரெலிபோன் மணி

என்னை அதிகமாய்ப் 'பயமுறுத்துகிறது'

இயந்திரத்தின் பின்னிணைப்பிலிருந்து

நான் கழற்றிவிடப்பட்டடு

சில மணித்தியாலங்கள்தான் போயிருக்கும்.

எனது உறக்கத்தின் ஒவ்வொரு நிமிடங்களுக்கும்.

பெறுமதி அதிகம்.

அறையின் இறகுச் சூட்டில்

எனது உறக்கம்

ஆழமாய் அறையப்பட்டிருக்கும்.

நித்திரைப் பாயில் வைத்தே அமத்தும்

இந்த 'கொழுப்பு ரெலிபோன்' க்கு

விபஸ்தையே கிடையாது.

தனது காலில் தட்டுப்படும் எல்லாவற்றையும்

உதைத்து நொருக்கி

இருளில்

என்னை வந்து உலுக்கி எழுப்புகிறது.

55

மொட்டவிழும்போலிருக்கும்
என் சின்னச் சின்ன ஆசைகளைக்கூட
நுனிவிரலால் கிள்ளி எறிந்தபடி
கைவீசி வருகிறது- ஒரு குழந்தைபோல்!
என்னால் கோபிக்கக்கூட முடிவதில்லை.
கடைவாயால் ஓழுகும் சிரிப்பும்
தேவைகளும்
எனது உழைப்பை அதிகம் கேட்டு
சுற்றிநின்று தொந்தரவு செய்யும்.

இனியும் அதை நான் சந்திப்பதில்லை
என்றிருந்தாலும்
அது என்னை விடுவதாக இல்லை.
எப்போதுமே

‘சென்ரிமென்ராக’ பேசப் பழகியிருக்கிறது.
இடையிடையே
தொண்டைக் குழியில் சிக்கிய பேரர்முள்
விக்கத் தொடங்கும்போதெல்லாம்
அதன் அவஸ்தையை
என்னால் தாங்கமுடிவதில்லை.

சிலவேளைகளில்
ஆறாமர என்முன்னால் அமர்ந்திருந்து
நெஞ்சமயிர் வருடியபடி
இழுத்தடித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்.
எனது அவசரத்தைக்கூட
அதனால் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை.
கோவிலுக்கு ஒரு தேர் செய்துவிடுவதுபற்றியோ
மணிமண்டபம் கட்டிவிடுவதுபற்றியோ
பேசிக்கொண்டிருக்கும்.

சிலவேளைகளில் அது
நிதானமாய் வருவதுபோல
குரல் கொடுத்தபடி வரும்.
எனக்கும் எனது அத்தான்மாருக்கும் இடையில்
கால்மீது கால்போட்டு
அனுபவஸ்தன்போல் அமர்ந்துகொள்ளும்.
அத்தான்மாரின் புதியவிலை கேட்டோ
அல்லது பாக்கிவிலை கேட்டோ
பேச்சைத் தொடங்கும்.
போதாததிற்கு தன்னுடன் யதார்த்தத்தை
அழைத்துவருகிறது,
தலையாட்டுவதற்காக.
எனது நியாயங்களை
இருவருமாய்த் தின்றுதீர்ப்பது
அத்தான்மாருக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறது -
எனது சகோதரிகளுக்குங்கூடத்தான்!

57

காலைப்பொழுது என்னை எடுத்துப்
பிணைத்துக்கொள்வதில் அவசரப்படுத்தும்.
நானோ இவர்களுக்கு வழிசொல்லியாகவேண்டும்.
இந்த இழுபறியில்
எனது இடைவெளி நேரங்களும்
விழுந்து நொருங்கும்.

○○○

புதிய உலகம்

அற்புதமாய்
 யூரியின் மேற்பரப்பில் முளைத்தேன் நான்.
 இந்த மண்ணுக்கு சொந்தக்காரனாய்
 வேர் பதித்து
 தலைஉயர்த்தி
 நிமிர்ந்ததாய் நினைவு.

மனிதம் வாழ்ந்த காலங்களில்
 குதூகலமாய் பறந்து திரிந்த
 நீலச் சிறகு இராட்சதப் பறவை
 இப்போ இல்லை.

குழல் மாற்றத்துக்கு இசைய மறுத்து
தன் அகண்ட சிறகை மட்டும்
விரித்துப் போட்டபடி வானித்துவிட்டதாய்
என் பாட்டன் கதைகதையாய்ச் சொல்வார்.

எனது வளர்ச்சி எனக்கே அச்சமூட்டியது,
இந்தச் சிறகு முகட்டில் தலை தட்ட.

இயற்கை!

ஒரு குழந்தையாய் எப்போதுமே
என்னை மகிழ்விக்கிறது.

அது தன் முகத்தில்
அள்ளி அப்பிய ஓசோன் பவுடரை
மனித அறிவு
சுரண்டிக்கொண்டிருந்தது,
பிஞ்சு முகத்தில் கீறல்கள் விழுமளவுக்கு!
கூண் உறிஞ்சாப் புள்ளிவரை
அது பரப்பி விளையாடும்
நீலநிற
நீர் இறகுக் குவியலினுள்
நச்சுக் கழிவுவரை
கொட்டி மறைத்தனர் நாகரிகர்கள்.
மூச்சுத் திணற
அதன் சுவாசத்தில்
புகைமலம் தள்ளும் பண்ணைகளில்
ஆலைகள் வாகனங்கள் ஆயுதங்கள்... என
வளர்ப்புப் பிராணிகளை விட்டனர்.

செயற்கைக் கோள்கள், ஏவுகணைகள்,
போர் விமானங்கள்.... என
பறவைகள் வேறு வளர்த்தனர்-
முகம் கிழிக்க!
மனிதத்துடன் சேர்த்து இயற்கையை நாசித்தனர்.

நமட்டுச் சிரிப்பால் என்னை வென்றனர்.
எனது வளர்ச்சியை எனக்கே பிரமிப்பாக்கினர்.

நான்

அவர்களின் யதார்த்த ஒப்பனைக்குள்
கண் இட்டு... பொரித்து... பெருகிவிடாதபடி
'ஒழுங்காய்' வளரக் கற்றுத் தந்தனர்.
மூச்சுவிடாமல் பேசிப்பேசி
என் மூளைக்கு சாரமேற்றினர்,
பத்திரிகை வானொலி தொலைக்காட்சி
பாடசாலை.... என
விதவிதமாய் வாய்பூட்டி.

இந்தப் புனைவுகளை பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு
சுதந்திரமாய்
முகில்மீது படர....
என்னை விட்டுவிடுங்கள்!
எனது நீலநிறச் சிறகுப் பறவை
இறந்ததாய் பேசித் தொலைக்காதீர்கள்.
அது தன் இராட்சதச் செட்டை பெயர்த்து
பறந்துவருமென
எனது குழந்தைக்கு
நான் கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்! ○○○

செய்துள்ளதற்காகவே தமது உயர்ந்த
பண்புகளையும் தமது உயர்ந்த
பண்புகளையும் தமது உயர்ந்த
பண்புகளையும் தமது உயர்ந்த

முன்னால் ஒரு அவன்
பின்னால் அவள்
இடையில்
எனது இனத்துப் பண்பாடு ஈன்ற இடையே!

இன்னொரு அவனும் அதே அவளும்

61

அப்பன் முன்னுக்கு நடப்பான் -தன்
நித்தியக் குழந்தையின் கையொன்றைப் பிடித்தபடி
மறு கையை அம்மா பிடித்திருப்பான்.
அப்பனின் முறைப்பிலும்
அம்மாவின் பணிவிலும்
வளரும் பரம்பரைக் குழந்தை அது.

முன்னால் ஒரு அவன்
பின்னால் அவள்
இடையில்
எனது இனத்துப் பண்பாடு ஈன்ற இடையே!

நேற்று இன்னொரு அவனின் ஜீன்ஸ்பொக்கற்றுக்குள்
இன்னொரு அவள் கையொன்றை சொருகியபடி
நெருக்கமாய் உலவிய இதே இடத்தில்தான்
இன்று இந்த இடைவெளியின் பிரசவம்.
பிறந்த அழுக்குடன்
அது சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

மனித அசைவுகளில்
உயிர்கொள்ளும்
சூரிச் ரயில் நிலையம்.
முத்தக் கிளைகளில் சொண்டுகள் உரசும்
இளம் பறவையைப் பார்ப்பதில்கூட
அப்பனுக்கு விரசம் எழும்,
அம்மாவுக்கு தலைகவிழும்.

62

இன்று ஒரு தமிழ்த் திருமண நாள்.

கோட்

அதற்குமட்டுமான ரவுசர்

பொருத்தமான சப்பாத்து

ஒரு அவன்!

அவளோ எமது: கலாச்சாரத்தைக் காவவேண்டும் -

குளிரோ வெயிலோ,

கூனுகியோ குறுகியோ!

காவினாள்.

சாறி

தலையில் கனகாம்பரம்

நெற்றியில் பொட்டு

கழுத்தில் தாலி

போதாததிற்கு அணிகலன்கள்.

அதே அவள்!

இருவரின் கோல உரசலில் பிறந்த இடைவெளியை
அதன் அழுக்குகளோடு
சிரமப்பட்டுக் காவிச் சென்றாள் அவள்.
அதன் கொப்பூழ்க் கொடியை
கொத்தி இழுத்தன பறவைக் கண்கள்.
துள்ளிக் குதிக்கும்
நித்தியக் குழந்தையின் இழுப்பு வேறு.
குற்றம் செய்தவள்போல் குறுகி
நடந்தாள் அவள்.

நாமோ வேட்டியைக் கொன்றவர்கள்.
சரத்தை எம் வீட்டுக் கதவுவரை மட்டும்.
உலவ சுதந்திரம் கொடுத்தவர்கள்.
ஆனாலும் கோட் ரை உடன் மேடை ஏறி
எமது கலாச்சாரம் வேண்டி முழங்குவதிலும்
வெட்கம் கெட்டவர்கள்.
எங்களுக்கு வேண்டும் எங்கள் கலாச்சாரம்;
அச்சடித்தபடி!
அதைக் காவுவதற்கு பெண்களும் வேண்டும்.
தூ...!

64

ஒரு பழைய மாணவன் அறிக்கை

அரிவரி முதல் பல்கலைக்கழகம்வரை
ஒரு நேர்கோட்டு மரதனில்
வென்றும்
தோற்றுப் போனவன் நான்.
ஆண்டுக்கு ஆண்டு
4A 3A க்களை எண்ணி எண்ணிப் பெருமைப்படும்
எனது பிரபல கல்லூரியினூடான
இந்தப் பாதையில்
பலர் ஓடிக்கொண்டே இருப்பர்.
பல்கலைக் கழக நுழைவாயிலில் மோதுண்டு
வீழும் பலர்
சோர்ந்து எழும்புவர் -
எதிர்காலத்தைச் சூனியமாய்க் கண்டபடி!

1995

நன்றி

நன்றி என் பிரபல கல்லூரியே!

எனது வாழ்க்கையை நீ

அர்த்தப்படுத்திய விதம் அற்புதமானது.

வியர்த்துப் புழுங்கும் ஒரு நாட்டில்

வெள்ளைச் சீருடை

கழுத்துவரை தெறிப் பூட்டு.

என்னை நீ

'ஒழுங்குபடுத்திய' விதம் அற்புதமானது.

மாணவர்க்கு

அரசியல் தீண்டத்தகாதது என்றீர்.

முதலில் அரசியல்வாதிகள் போராட வேண்டும்

பிறகு பெற்றார்கள்

ஆசிரியர்கள்

இறுதியில்தான் மாணவர்கள்!

இப்படியாய் அரசியலை

-சமூக விஞ்ஞானத்தை - நீ

அர்த்தப்படுத்திய விதம் அற்புதமானது.

சித்திரம் வரைய எனக்கு வராததால்

நான் திறப்பால் குட்டுவாங்கிய நாட்கள் எத்தனை.

நல்ல நேரம்

கவிதை எழுத வராமல் தண்டிக்கப்படாதளவில்

நான் அதிர்ஷ்டசாலி.

கலையை நீ

அர்த்தப்படுத்திய விதம் அற்புதமானது.

பாடநேரம்

கடைசி வாங்கிலில் கைமாறும் செக்ஸ் புத்தகம்

மாட்டுப்பட்டுவிட

தண்டிப்பதுபோல் பறித்துச் சென்ற

வாத்திக்குப் பின்னால்

எத்தனை நாள் அலைந்திருப்பேன்,

என் புத்தகத்தைக் கேட்டு.

இனப்பெருக்கம் பற்றிய பாடத்தில்

சிரிப்பவர்கள் வெளியே போவீர்கள் என்று

முன்நிபந்தனையிட்டு

பாடம் நடத்துவீர்.

பாலியலை எனக்கு நீ

அடையாளப்படுத்திய விதம் அற்புதமானது.

66

உயிர்களின் தோற்றம் பற்றி விளக்க

விஞ்ஞான வகுப்பில் டார்வினை அழைப்பாய்

சமய வகுப்பில் கடவுளை அழைப்பாய்.

அறிவியலை நீ

அர்த்தப்படுத்திய விதம் அற்புதமானது.

சைக்கிளிலே டபிள் போன என்னை

ஒழுங்கைவரை

ஸ்கூட்டரில் துரத்தி...

முறைப்படுத்துப் பார்த்து

பெயரெழுதிச் சென்று

மறுநாள் பள்ளியில் தண்டனை தரும்

உனது 'டிசிப்பிளினில்'

பாடசாலையை ஒரு சிறையாக அர்த்தப்படுத்தினாய்

அங்கீகரிக்கப்பட்ட கைதிகள் நாம் -

சமூகத்தால் மட்டுமல்ல,

பெற்றோராலும் கூட.

இருத்தி எழுப்பவும்

அடிக்கவும்

நியாயங்களை (கேட்கக்கூட) மறுக்கவும்

உச்சக்கட்டமாய் பள்ளியை விட்டுத் துரத்தவும்

அதிகாரியாவாய், ஆசான் வேடம் கலைத்து.

பாடமெல்லாம் கரைத்துக் குடித்து

ஒவ்வொரு சோதனையிலும்

அடைந்த வெற்றியும்

மகிழ்ச்சியும்

இப்போ எனக்கு சிரிப்புக்குரியதாகிறது.

எனது சிந்தனையையும்

தெரிவையும்கூட

இப்படியோர் கல்வி முறையால் நீ

அர்த்தப்படுத்திய விதம் அற்புதமானது.

குறித்துக் கொள் இவற்றையும்

பழைய மாணவர் அறிக்கையில்.

கொழும்பு குள்குள ஹோட்டலிலே

ஆண்டுக்கொருமுறை கூடிக்கலைவர்

உனக்கான பழைய மாணவர்கள்.

புகழ், வீம்பு, முதுகுசொறி... என்றெல்லாம்

பரிமாறி

குதூகலிப்பர்,

இந்த நேர்கோட்டுப் புத்திஜீவிகள்.

ஒரு திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலையில்

எனது மாணவப் பருவம் கழிந்துபோனதாய்

உணர்கிறேன் நான்.

இதையும் அறிக்கையில் குறித்துக் கொள்,

பொறுமையாய்!

○○○

காணிக்கை

கொலைகள் பூத்த
சவுக்கம் தோப்பில்
ஒலிகளையும் விகாரப்படுத்தும்
பரட்டைத்தலைக் காற்றிலும்
நீ நடந்தாய்,
உன் உடலைக் காவியபடி.

68

கடல் அலையை
நுரைதள்ளத் துரத்தும் பீதியிலும்
உன் உடலை இறுக... இறுகப் பற்றியபடி
ஊர்நீண்டாய்.
நினைத்தால் கண்கள் பனிக்கும்.

கொலைக் கருவிகளை
நகங்களுக்குள் ஒழித்துவைத்து
உன்னுடன் அவர்கள்
ஒப்புக்குக் கைகுலுக்கியபோதெல்லாம்
உதறிய உடலை
இன்னமும் இறுக... இறுகப் பற்றிச் சமாளித்தாய்.
உனது உடல்
எதேச்சையாய் அசைவதும்
ஒரு கன்றுக்குட்டிபோல் துள்ளிவிளையாடுவதும்
அடங்கிப்போனது.

1995

எழுதநேரும்போதெல்லாம்
வார்த்தைகள் கரையும்.

உனது உடலை
நீ இன்னும் அதிகமாய் நேசித்தாய்.
உனது நேசிப்பு நியாயமானதுதான் என்பதை
அவர்கள் மறுத்தனர்
உனது உடலை
தலைகீழாய்க் கட்டித்தொங்கவிடவும்
பிளேட்டால் கீறி
மிளகாய்த்தூள் அடையவும்
கந்தகத்தூள் கொட்டி
கொழுத்தி மகிழவும்
கண்களை ஊசியால் மிரட்டவும்
இறுதியில்
பச்சையாகவோ வாடவிட்டோ
கொலைசெய்து தீர்க்கவுமென
உனது உடல் மறுக்கப்பட்டது.

காட்டுமிராண்டிகள்!
திட்டித்தீர்த்தபடி...
'நாகரிக' உலகினுள் முகம் புதைத்தேன் நான்.

என்னை பிராணிபோல் பார்த்தனர் இவர்கள்.
'ஸ்வாற்ஸ்' என்று அடையாளப்படுத்தினர்,
கீழ்மைத் தொனியில்.
"நாட்டைத் தூய்மைப்படுத்துவோம்!
தமீ..லன் றவுஸ்!!" என
கோசமிடுகின்றனர் கிட்லின் வாரிசுகள்.

நண்ப,

உனது உடலின்மீதான உனது நேசிப்பை
அவர்கள் மறுத்ததுபோலவே,
எனது உடலும் இயற்கையானதுதான் என்ற
உண்மையை
இவர்கள் ஜீரணிப்பதாயில்லை.

70

எதையும் இந்த மனிதர்களால்
நியாயப்படுத்திக்கொள்வதற்கு
கற்பிதங்கள் விளைநிலமாயிற்று.
எனது பேனா இந்தச் சேற்றில் கவிதைகளை
வளர்ப்பதாக இல்லை.
எதிர்முனையில் அது வேர்கொண்டு வளரட்டும்.
அதை உனக்குக் காணிக்கையாக்குகிறேன்!

குறிப்பு : ஸ்வாற்ஸ் (Schwarz) - கறுப்பர்கள்
தமீலன் றவுஸ் (Tamilen raus!) - தமிழர்கள்
வெளியேறுங்கள்!

○○○

1995

கவிஞரின் உணர்வு நிலை உயர்ந்தது. அதை அர்த்தப்படுத்துவதற்கு வாழ்வியல் விதிமுறைகள் மீதான புரிதல்கள், தேவையாயின் அதன் மீதான தாக்குதல்கள் கூடத் தேவை. ஆதிக்க சக்திகள், மற்றும் அதன் நிறுவனங்களால் (அரசு, மதம், குடும்பம், பாடசாலை...) கட்டமைக்கப்பட்ட கருத்தியல்கள்/ புனைவுகள் மற்றும் வாழ்வியல் விதிமுறைகள் எல்லாவற்றையும் இயல்பானது என ஏற்றுக் கொள்ளும் ஒருவரின் உணர்வு நிலை கவலையையும், விரக்தியையும் தாண்டிவிடப் போவதில்லை. இந்தக் கவிதைகள் இப்படியான ஒரு மனநிலையின் வெளிப்பாடுகள்.

கூட்டு வாழ்க்கை முறையில் வளர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர் நாடுகளின் சமூகங்களோடு ஒட்டவும்-முடியாமல், வெட்டவும் முடியாமல் அவதியுறும் மனநிலை சொற்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. அத்தகையதொரு நிலையை வார்த்தைகளில் வரைய முனைகின்றன இக்கவிதைகள்.